

което съблазнава и светци.
Сякровицата на това дете,
устре ми, с нея ще удрат и те.

Бенволио. —

на целомъдрие ми се обрича.

Ролео. —

О да! живот въздухрак те обича,
но тая непарочна кистота
за бъдещето носи пустота.
Тяка е мдра, хубава и строга,
не щастие да какам аз не мога.
Да не обича те се тук обрече,
и аз съм жив да кажа тая рече.

Бенволио. —

Светвай те да я забравим вече.

Ролео. —

О, научи ме да забравя всичко!

Бенволио. —

Дай свобода на своите очи,
и друга хубост виж!

Ролео. —

Пред мене тя
ще заблесте с ко-ква красота.
И маската, целуната в нейното
от прешетните дим — тя, макар
и черна, гудна хубост предвещува;
не може слепим, загубим мид,
сякровицето свое да забрави.
Любовницата ми покажи, в която
ще прочета аз спомена за тая,
тамо красота е несравнима. —